

Jesus, dem Herrgodd singe Sonn, dät met enem Gleichnis verposementeere,
dat mer luuter bedde soll
un nit ophüre soll ze bedde.

Hä dät sage:

Et wor ene Reechter in der Stadt,
dä hat kein Kadangs vürm Herrgodd
un eets rääch nit vür de Minsche.

Do kom en Witfrau us derselve Stadt bei en
un wollt Rääch gesproche han gäge ne fiese Möpp.

Lang Zigg dät hä se links lige looße,
weil hä kein Angs für jet han moot.

Ävver ze goder letz hät hä ehr doch geholfe,
dat sei zo ihrem Rääch kom,
weil se esu üvverzeugt op ihn engesproche hät,
dat hä am Engk daach,

se köm noch un göv em e paar för der Bilderlade.

Do sproch der Häär:

Höört, wat selvs dä ungeräächte Reechter gedon hät.
Soll Godd do nit och singe Userwählte Rääch verschaffe,
die Dag un Naach zo ihm rofe?!

Ich sagen üch:

Hä weed inne kootöm zo ihrem Rääch verhelfe.

Doch – wann der Minschesonn kumme weed,
meins do, hä deit Gläuve finge op der Ääd?

Dat is de Fruhbotschaff för hügg.